



Oude jaardag.

Op de laatste dag van het jaar zal het vuurwerk weer gaan knallen. Maar als ik dit schrijf dan is het daar nog te vroeg voor en gebeurt dit pas klokslag twaalf uur. Nu is het evenwel ook niet stil buiten want de stormachtige wind die zorgt voor het nodige rumoer. De toppen van de bomen buigen diep en de struiken die zwiepen alle kanten op. Het brult. Wat in de lucht is te zien dat zijn enkel de bladeren die van de bomen worden gerukt maar geen vogels. Dat geeft te kennen dat het buiten niet pluis is. Daar ik toch al veel aan huis gebonden ben is dat voor mij niet zo'n probleem. Er is van alles te doen. Zo heb ik de kerstkaarten die ik kreeg gestuurd maar weer eens gelezen. De beste wensen en de lieve woorden die er op geschreven waren deden me goed. Maar er was ook een kaart bij van iemand die veel verdriet had. Ze was geschreven door mijn 93-jarige zus van uit het ziekenhuis. Toen ik die kaart weer las voelde ik de loodzware woorden en de moeite waarmee ze op de kaart waren gezet. Het ongemak en de nodige pijn waarmee ze was opgescheept zorgden er voor dat ze haar goed humeur kwijt was. Een bundel kaarten met blijheid en een vleugje verdriet er bij. Het is een gebeuren. Ik werd ook niet vrolijk toen ik de krant las. Het meeste ging dit keer ook weer over de oorlog in Oekraïne en over de vluchtelingen en hoe zich een mens bij oorlog voelt. Zo iets geeft je te denken. Hier bij ons voelt men zich heel goed. Straks dan gaat het los! Feestend gaan we het nieuwe jaar in en dat doen we zingende en springende. Het knallende geluid dat we dan horen is niet afkomstig van bommen en granaten maar van een bont en spetterend vuurwerk. Altijd mooi om te zien! Echter het knallen van het moordtuig in Oekraïne, op 'n paar duizend kilometer afstand van hier, dat horen we niet. De verschrikkingen die zich daar afspelen zijn bizar. Maar hier gaat het leven gewoon verder alsof de oorlog aldaar niet bestaat. In de verenigingszalen en horecazaken verzamelen zich straks de feestvierders voor ontspanning en jool. Velen doen dat met een goede maaltijd, een lekker glas wijn en de rest. Misschien is dat wel de wreedste kant van een oorlog. Grote onverschilligheid waarbij ellende en plezier zich aan geen enkel voorschrift houden. Wij als mensen moeten het daar gewoon mee doen en moeten ons voegen naar het handelen van de wereld leiders. Zoals bijvoorbeeld ene Poetin. Zou die Poetin ook nog goede eigenschappen hebben vraag ik me af en heeft die geen gewetenswroeging om de duizenden doden die door zijn toedoen zijn gevallen? Om maar te zwijgen over de puinhopen. Normaal denk ik over die dingen niet na en leef ik mijn leven. In zoverre als ik nog kan. Maar soms dan vraag ik me toch wel eens af of het dat nog wel waard is. Wat is dit ?! Waar gaat dit naar toe?! Mijn peinen is dan zo inspannend dat ik van de warboel hoofdpijn krijg. Ik hoop dat het nieuwe jaar van 2023 een jaar word met geen oorlog. Maar dat zal wel een vergeefse hoop zijn denk ik.

Pie.